

Prolog – Roš ha-šana 5800

Hezký nový rok 5800! Sirény začaly mučit vzduch dřív, než přišel ten rozkaz. Táhlý kvílivý zvuk už nezněl jako varování, spíš jako poslední nářek a chyba systému, který se snažil sám sebe přesvědčit, že ještě funguje. Obloha zůstávala čistá, nikde nebyly vidět čáry proudových letadel ani svist raket.

Gréta stála u okna kasárenského bloku, který se už dávno stal součástí vnitřního opevnění, a sledovala město, které se začínalo rozpadat v přímém přenosu. Lidi dole běželi. Někam, ne pryč. Jen pryč, pryč od něčeho, co ještě teď nemohli vidět.

Když za sebou zaslechla pípnutí přijaté zprávy, zeptala se, aniž by se otočila: „Co máme?“. Vypadala uvolněně, ale lehké napětí v linii ramen a postoji připomínalo spíš kočku před skokem. Zrzavou a trochu rozježenou, ale stále smrtící šelmu.

Alex, vysoký se širokými rameny a vlasy neuspořádaně staženými do culíku, se opíral o rám dveří, prohlížel si zbraň, kterou držel v ruce a vypadal, že čeká, kdy ji bude potřebovat. A že ji bude potřebovat, i když ne třeba zrovna ne hned, tím si jistý byl.

„Rozkazy,“ odpověděl jí nevzrušeně.

Pootočila se: „A smysl?“

Alex se pousmál. „Ten dneska nedodali, jako obvykle.“

Ticho mezi nimi nebylo prázdné. Bylo to porozumění beze slov vytvořené lety spolupráce a absolvovaných misí. A že se hrouť svět, jak ho dosud znali, na tom nic nezměnilo.

Na displeji jednoho z posledních funkčních počítačů naléhavě blikal obdržení rozkaz a dožadoval se potvrzení přijetí.

UDRŽET PERIMETR. NEZASAHOVAT. ČEKAT NA DALŠÍ INSTRUKCE.

Gréta se dívala soustředěně na obrazovku, ale neměla se k tomu, aby rozkaz potvrdila. Otočila se k Alexovi a temně řekla: „To myslí vážně.“

Přikývl a podíval se ven. Na lidi, kteří teď naráželi do bariér, které měly původně chránit, ale místo toho je teď držely na špatné straně. „Takže... to jako budeme stát a koukat, nebo po nich střílet, pokud prorazí bariéru?“ Začínal v ní narůstat vztek, bylo jí jasné, že rozkaz „udržet perimetr“ proti přílivu zoufalých lidí bez zasahování půjde asi trochu těžko...

„Můžeme.“

Chvíli mlčeli a potom se zeptala: „A budeme?“

Alex se na ni podíval. Dlouze... a oba pochopili, že teď se to vše láme. Ne mezi rozkazem a neposlušností. Mezi tím, kým byli... a kým budou. Mezi koncem světa jak ho znali a tím, co je čeká

„Ne,“ řekl. To slovo nebylo hlasité.

Ale změnilo všechno.

První bariéra šla dolů rychle. Příliš rychle na to, aby to bylo podle pravidel. Lidi se rozběhli. Někteří padali. Někteří křičeli. Někteří jen stáli a nechápali, proč svět najednou nedrží pohromadě.

Gréta byla mezi nimi dřív, než si to uvědomila.

Její výcvik převzal kontrolu, ruce pracovaly automaticky. Krev. Křik.

Ale také dech a život.

Alex ji kryl. Nemířil přesně. Nepostupoval podle manuálu, jen se je oba snažil dostat ven a pokud možno vcelku.

„Levá!“ vykřikla s letným pohledem do strany... On už tam byl. Efektivní pohyb a výstřel.

Ticho.

Na okamžik se zastavili. Z bariér zbývaly trosky, vojáci z hlídky se snažili zadržet masu lidí, kteří se nekoordinovaně a bezhlavě řítili

kupředu. Neměli šanci, varovné výstřely nikoho nedokázaly odradit, a zastavit tlak těl a chaos. Lidi za nimi. Chaos před nimi.

„Tohle nám neprojde,“ řekla. Alex pokrčil rameny. „Teď už je to jedno.“

A v tom tichu si oba uvědomili stejnou věc. Cesta zpátky není. Pro nikoho. Zbytek přišel rychle. Příliš rychle. Rozkazy se změnily.

ZAJISTIT OBLAST. NEOPRÁVNĚNÝ ZÁSAH BUDE ŘEŠEN.

Gréta se zasmála. Krátce. „Tak to máme blbý. Jen by mě zajímalo, jaký zásah – pokud vím, nikoho jsi netrefil a bariéra padla sama...“

Alex se na ni podíval: „Zajímavý výklad. Ale asi jo. Máme to blbý.“

Gréta se podívala na lidi, které vytáhli z masakru venku. Na svět, který přestal fungovat. A pak zpátky na něj. Naklonila hlavu a zadívala se mu do očí. „Tak co teď, kapitáne?“

Alex přikývl. „Teď si vybereme.“

Ten *papír* přišel později. Doručil ho muž z velitelství v polní uniformě plukovníka. Přišel, až když bylo po největším Chaosu, kdy už se nějakou dobu psal rok 5800. V době, kdy se podařilo pořádkovým jednotkám zastabilizovat aspoň trochu situaci a obnovit aspoň zdání pořádku. Bariéry, které se nyní budovaly, byly jiné, drátěné ploty nahrazovalo kamení a sutiny, přeskupovaly se strážní jednotky. Domobrana a policejní složky přebraly stanoviště od armády, která se posunula ne vnější perimetr. Právě odtud se blížily skupiny Navráčenců a ozbrojených militantních skupin i různých zoufalců. Město se opatrně odvažovalo vytrčit nos z trosk.

Plukovník seděl u stolu. Gréta seděla naproti němu. Vlasy kratší, pohled tvrdší, ale jinak stejná. Živá, temperamentní a svéhlavá. Nepohodlná. Skutečná.

„To je blbost,“ řekla, když *Papír* četla. Asi popáté. „Právní svazek?“

„Tohle je formalita,“ řekl nevzrušeně plukovník. Alex se na něj ani nepodíval, sledoval Grétu. „Tohle je krytí,“ odpověděl jí klidně. „Rozhodování za druhého.“

Gréta si ho chvíli prohlížela. „Tohle není manželství.“

„No... na papíře jo. Technicky a právně ano.“

„A mimo něj?“

Podíval se na ni. Dlouze. „Mimo něj... uvidíme.“

Chvíli bylo ticho. Pak vzala pero. „Tak jo,“ řekla. „Tak si mě hlídej.“

Podala mu papír. „Buď oba...“

Alex: „...nebo nikdo.“

Sklonil se nad papírem a jeho oči se na vteřinu zarazily na tom, co Gréta připsala pod svůj podpis: **אמנא אותך**

Sirény venku už zase křičely. Svět se rozpadal.

A někde mezi tím vším vzniklo něco, co žádný Systém neuměl naplánovat.

Ne dokonalé. Ne bezpečné. Ale jejich.

Kapitola 1 – Zásah

Město v noci nepůsobilo mrtvě. Spíš unaveně. Jako organismus, který už dávno běží jen ze zvyku, bez jasného důvodu, proč vlastně pokračovat.

Transportér projel prázdnou křižovatkou a modré světlo majáků se rozlévalo po fasádách domů, které už dávno ztratily majitele i svůj význam. Některé byly opuštěné, jiné obývané jen napůl – lidmi, kteří se naučili existovat bez jistoty, že ráno bude stejné jako večer.

Gréta seděla vzadu a pozorovala Alexovy ruce na volant. Byly klidné. Ne perfektní, ale jisté a spolehlivé. Ten rozdíl nedokázala po-

jmenovat, ale cítila ho pokaždé, když s ním jela. Vedle něj se svět na chvíli přestával třást.

David vpředu sledoval data na displeji. „Zóna osm. Staré depo. Čtyři zranění, možný kolaps konstrukce,“ řekl, aniž by zvedl hlas.

Alex jen lehce přikývl a upravil směr. Neptal se. Neřešil víc, než bylo potřeba. V tom byl jeho klid. A zároveň nebezpečí.

Gréta se opřela o stěnu a na okamžik zavřela oči. Ten pocit se vracel vždycky v podobných chvílích. Nebyla to přímo vzpomínka, byla to ozvěna minulých událostí, ulice Města to vždy dokázaly nenápadně připomenout.

Roš ha-šana 5800.

Nový rok, ne jen ledasjaké datum, datum, zlomu. Den, od kterého už nebyl svět stejný. Sirény, které tehdy zněly jinak. Rozkazy, které přestaly dávat smysl. A okamžik, kdy se rozhodli neposlechnout.

Otevřela oči, když transportér zpomalil.

Budova před nimi se nakláněla, jako by sama zvažovala, jestli má ještě sílu zůstat stát. Osvětlená jen zčásti, s temnými okny, ve kterých se neodráželo nic než prázdno.

„Tohle nevydrží dlouho,“ zamumlala Mimi.

Gréta už byla na nohou. Když otevřela dveře, udeřil ji do obličeje studený vzduch smíchaný s prachem a kovovou pachutí. Ten pach znala. Tělo ho rozpoznalo dřív než mysl.

Uvnitř domu bylo ticho, ne ticho prázdného opuštěného domu, bylo zvláštní a znepokojující. Postupovala opatrně, hlídala si, kam šlape a co je kolem ní.

Prvního našla hned za vstupem. Ležel na boku, dýchal mělce, jako by se každým nádechem rozhodoval, jestli má smysl pokračovat.

„Žije,“ zkonstatovala ještě dřív, než se k němu naklonila blíž. Alex byl vedle, než dořekla větu. Jeho přítomnost pro ni nebyla rušivá. Byla

očekávaná a uklidňující. Alex byl polní lékař, traumatolog. „Jak dlouho to drží?“ zeptal se.

Gréta na okamžik zaváhala. Ne proto, že by nevěděla. Spíš proto, že odpověď nebyla úplně její a to bylo něco, co ji frustrovalo. Nemít nad sebou kontrolu alespoň na sto procent bylo pro ni rozčilující.

„Nevím,“ řekla nakonec. A nebyla si jistá, jestli je to pravda.

Ozvalo se zapraskání. Někde hluboko pod nimi. Budova si to zřejmě rozmyslela a začala dávat najevo svou únavu.

Gréta se zvedla. „Jdu dolů.“

Alex ji chytil za předloktí. Krátce, pevně, ale ne násilně. „Ne sama!“ Nikdy! Křičely jeho oči. *Spolu nebo nikdo*, proletělo jí hlavou, když kývla.

Sešli opatrně dolů po torzu schodiště, které drželo pohromadě spíš silou zvyku než konstrukcí. Každý krok byl výzva a mohl skončit hůř než špatně.

Druhého našli až dole, pod troskami.

Už na první pohled bylo zřejmé, že je v mnohem horším stavu. Dech byl slyšitelný, lapavý, namáhavý. Každý nádech boj.

Zdravotníci se k němu automaticky sklonili a zahájili tolikrát opakované pohyby. Součinnost naskočila sama. Každý přesně věděl, kde má být.

Alex šel po zdroji. Ruka na ránu. Tlak. Teplá krev se mu rozlila po dlani.

„*Hemorrhagia externa*... masivní,“ procedil.

Gréta už byla u stehna. Rychlý pohled, lokalizace, rozhodnutí.

„Arteriální,“ řekla krátce. Škrtidlo šlo nahoru. Tvrdě. Bez prostoru na kompromis. „Turniket. Teď.“ Dotáhla.

Mimi se naklonila nad hrudník, fonendoskop sotva držel v tom bordelu kolem. „Tachykardie... slabý,“ vydechla. „Tlak padá.“

„Šok,“ doplnil Alex suše. „Hypovolemickéj.“

David stál o něco dál a všechno sledoval. Přesně. Analyticky. Oči mu přejížděly mezi rukama, pohyby, rozhodnutími. Jako by hledal vzorec, který by se dal zopakovat. Nebo odstranit.

„Dýchání jde do háje,“ řekla Mimi.

Alex sjel pohledem po hrudníku. Asymetrie. Zpoždění. „*Pneumothorax?*“ zamumlal.

Přiložil ruku. Poslech. Nic hezkýho. „Kurva.“

Gréta zvedla oči. Stačilo jí to. „Teď,“ řekla.

Alex zatlačil. Tvrději. Přesněji. Na hraně. Zabodnul kanylu mezi žebra. Na zlomek vteřiny se nic nedělo. Zasyčení vzduchu.

Pak—nádech.

Trhaný. Mělký. Ale byl tam. Pacient se zachvěl. Vzduch. Život.

Gréta se na okamžik zaklonila. „Dobrý.“

Alex ji sledoval o vteřinu déle, než bylo nutné. Viděl to. Ne v rukách.

V ní. Něco nesedělo. Ale rozhodl se nic neříkat.

Když vynesli pacienta ven, Město bylo pořád stejné. A přesto jiné.

Řád, který kdysi držel věci pohromadě, byl pryč.

A někdo – nebo něco – ho začínalo nahrazovat.

Kapitola 2 – Nabídka

Transportér zůstal stát s otevřenými dveřmi před přízemními budovami, které sloužily jako původně provizorní a nyní již dávno běžně fungující nemocnice. Vypnutý, ale horký motor stále ještě pracoval a větráky hučely, jako by stroj odmítal připustit, že tenhle výjezd už skončil.

Gréta seděla vzadu a pomalu otáčela zápěstím. Syntetická ruka reagovala přesně, bez zaváhání, bez chyby. Fungovala... a kupodivu, právě to ji nejmíc zneklidňovalo.